

Adéu-siau!

A tots els companys del Sindicat

MICS: En acomiadar-me de vosaltres, des de l'alt lloc on, immerescudament, per vostra excessiva bondat, havia estat col·locat des de la fundació del nostre estimat Sindicat, no puc menys de trobar-me pres de dos sentiments encontrats.

Els sentiments dels quals em trobo posseït en aquests moments, són: uns de satisfacció per l'alleugeriment d'una càrrega que, per agradable que sigui, sempre pesa, per poder atendre millor les meves coses, per deixar el Sindicat en bones mans i per deixar-lo ja com un instrument prou perfeccionat per a ésser empleat com el més bo per al millorament del nostre estament. En canvi, sento l'enyorament, no del càrrec, sinó de la convivència íntima amb l'entitat i amb els companys. No en và s'hi han conviscut anys, s'hi han esmerçat energies i s'hi han compartit alegries i pesars, productores unes i altres d'estrets llaços de germanor i amistat.

Altrament, la separació era necessària, potser havia durat massa i tot la meua permanència en el lloc. Jo no sóc perfecte, com no ho és cap home; tots tenim defectes, debilitats i vicis, i jo potser més que molts altres; tots tenim enemics, i, quan un individu ocupa massa temps un càrrec, s'arriben a identificar el càrrec i l'individu, a l'extrem que els defectes, els vicis i els enemics individuals es converteixen en defectes, vicis i enemics del càrrec o entitat. A més, fins l'home de més bona voluntat, que com a tal aplica a l'entitat que dirigeix totes les seves iniciatives, ve un moment que ja les ha acabades, i convé que vinguin altres a aportar-ne de noves. Aquest, precisament, és el meu cas, i m'omple de satisfacció fins a fer-me oblidar el dolor de la separació, la consideració de què em succeeix un digníssim company ple d'iniciatives, d'energies i entusiasme pel Sindicat, capaços d'eclipsar el record del meu pas, si és que algun jo en pogués deixar digne d'ésser esmentat.

Ara, en baixar i deixar per sempre aquest sitial presidencial, i passar a ocupar un lloc igualment honorós de soldat de fila, no puc menys, si no vull faltar al més elemental deure de cortesia, de donar a tots els delegats de la última Assemblea, igual que a tots els components de la mateixa, les més grans mercès per les moltes, i per mi immerescudes, proves de consideració i afecte que m'han donat, i dir-los que eternament en guardaré un intens agraïment en el més pregon de la meua ànima.

També em sento amb el deure de felicitar-los a tots molt coralmment, per l'esperit de concòrdia, d'enlairament i de germanor que ha regnat durant l'acompliment de les tasques de la mateixa Assemblea, superior, si hi cap encara, al demostrat en totes les anteriors, la qual cosa prova que l'esperit del Sindicat es manté ferm; i, mentre això sigui, mentre regni entre nosaltres la germanor i l'unió, que són la quintaessència d'aquell esperit, el Sindicat, passi el que passi, serà fort i poderós i anirà complint, més poc a poc o més de pressa, la seva alta finalitat.

Adéu-siau des d'aquí dalt!, i A reveure sempre, en les files!, us repeteix per acabar vostre afectíssim amic i sempre agraït company,

H. PUIG